

תָּא חֲזִי, פִּד אֵינּוֹן זַפְּאֵי קְשׁוּט מְשִׁתְּדִלִי  
בְּאוּרֵייתָא, כָּל אֵינּוֹן תּוֹקֶפִין דְּשָׂאָר  
עֲמִין, דְּשָׂאָר חִילִין, וְכָל חִילִין דְּלֵהוֹן,  
אֲתַכְּפִיין וְלֹא שְׁלִטִי בַעֲלָמָא, וְיִשְׂרָאֵל (נ"א  
ו"ש) אֲזִדְמֵן עַלְיֵיהּ לְסַלְקָא לֹוֹן עַל פְּלֵא. וְאִי  
לָא, חֲמור גְּרָמָא לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל לְמִיָּהָ  
בְּגִלּוּתָא, וְלִמְנַפֵּל בִּינֵי עַמְמֵי, וְלִמְשַׁלֵּט  
עַלְיֵיהּ. וְכָל דָּא אַמְאֵי, בְּגִין, וַיֵּרָא מְנַחָה כִּי  
טוֹב, וּמִתְקַנָּא קָמִיהּ, וַיִּכִּיל לְמַרוּחַ בְּגִינָה  
כְּמָה טְבִין וְכְמָה כְּסוּפִין, וְסֵטָא אוּרְחִיהּ  
דְּלֹא לְמַסְבֵּל עוּלָא דְאוּרֵייתָא. בְּגִין כֶּף וַיְהִי  
לְמַס עוּבַד.

בא ראה, כשאותם צדיקי אמת  
משתדלים בתורה, כל אותם פחות  
שאר העמים, של שאר החילות,  
כל החילות שלהם נכפים ולא  
שולטים בעולם, וישראל [יש]  
מזמנים עליהם להעלותם על  
הכל. ואם לא, חמור גורם  
לישראל ללכת לגלות ולפל בין  
העמים ולשלט עליהם, וכל זה  
למה? משום וירא מנחה כי טוב,  
ומתקן לפניו, ויכול להרויח  
בגללה כמה טובות וכמה  
כסופים, והטה דרכו שלא לסבל  
על תורה, משום כף ויהי למס  
עבד.

בְּתוֹב (שיר ז) הַדּוּדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ  
וְעַל פְּתַחֲנוּ כָּל מְגָדִים חֲדָשִׁים גַּם  
יִשְׁנִים וְגו'. הַדּוּדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ -  
[הדודאים] אֵלוֹ אוֹתָם שְׁמֵצָא רְאוּבֵן,  
כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (בראשית ל) וַיִּמְצָא  
דּוּדָאִים בְּשָׂדֵה, וְלֹא הִתְחַדְּשׁוּ  
דְּבָרֵי תוֹרָה אֲלָא עַל יְדֵי בְּיִשְׂרָאֵל,  
כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר וּמִבְּנֵי יִשְׁשַׁכַּר יוֹדְעֵי  
בִּינָה לְעֵתִים וְגו'.

ועל פתחינו כל מגדים - הם גרמו  
להיות על פתחינו, על פתחי בתי  
כנסיות ובתי מדרשות, כל מגדים.  
חדשים גם ישנים - כמה דברים  
חדשים ועתיקים של התורה  
שהתגלו על ידיהם, לקרב את  
ישראל לאביהם שלמעלה. זהו  
שכתוב לדעת מה יעשה ישראל.  
דורי צפנתי לך (שיר ז) - מפאן  
למדנו, שכל מי שמשתדל בתורה  
פראוי ויודע לחדש דברים ולחדד  
דברים פראוי, אותם הדברים  
עולים עד פסא המלך, וכנסת  
ישראל פותחת להם שערים  
וגונות אותם. ובשעה שנגנס  
הקדוש ברוך הוא להשתעשע עם  
הצדיקים בגן עדן, מוציאה אותם

בְּתוֹב, (שיר השירים ו) הַדּוּדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ וְעַל  
פְּתַחֲנוּ כָּל מְגָדִים חֲדָשִׁים גַּם  
יִשְׁנִים וְגו'. הַדּוּדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ, (הדודאים) אֲלִין  
אֵינּוֹן דְּאִשְׁפַּח רְאוּבֵן. כְּמָה דְּאִתְּ אֲמַר, (בראשית  
ל) וַיִּמְצָא (דף רמג ע"א) דּוּדָאִים בְּשָׂדֵה, וְלֹא  
אֲתַחְדָּשׁן מְלִי דְאוּרֵייתָא, אֲלָא עַל יְדֵי  
בְּיִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְּאִתְּ אֲמַר, (דברי הימים א יב) וּמִבְּנֵי  
יִשְׁשַׁכַּר יוֹדְעֵי בִּינָה לְעֵתִים וְגו'.

ועל פתחינו כל מגדים, אינון גרמו למהוי  
על פתחינו, על פתחי בתי כנסיות ובתי  
מדרשות, כל מגדים. חדשים גם ישנים,  
כמה מלי חדתאן ועתיקין דאורייתא,  
דאתגליין על ידיהו, לקרבא לישראל  
לאבוהון דלעילא. הָדָא הוּא דְכִתְיִב, (דברי הימים  
א יב) לְדַעַת מַה יַעֲשֶׂה יִשְׂרָאֵל.

דורי צפנתי לך. (שיר השירים ז) מֵהֶכָּא אוּלִיפְנָא,  
כָּל מָאן דְּאִשְׁתַּדֵּל בְּאוּרֵייתָא כְּדָקָא  
יְאוּת, וַיִּדַע לְמַחְדֵי מְלִין, וְלִחְדַתוּתֵי מְלִין  
כְּדָקָא יְאוּת, אֵינּוֹן מְלִין סְלָקִין עַד כְּרִסְיָא  
דְּמִלְפָּא, וּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל פְּתַח לֹוֹן תַּרְעִין, וּבְשַׁעֲתָא דְעָאֵל

וגניז לון, ובשעתא דעאל